

HET OOSTERSE VRAAGSTUK

Het hele elfde hoofdstuk van Daniël is een letterlijke historische profetie, de langste en opmerkelijkste in zijn soort in de hele Schrift. Beginnend met het eerste jaar van Darius de Mediër, gaat het door de rest van de Perzische geschiedenis heen (vers 3), de korte regering van Alexander de Grote (verzen 3, 4), door de lange strijd tussen de koningen van Syrië en Egypte, waarbij Syrië “de koning van het Noorden”, en Egypte “de koning van het Zuiden” wordt genoemd, deze landen liggen respectievelijk ten noorden en ten zuiden van Jeruzalem (verzen 5-15). Dan gaat het door de Romeinse geschiedenis heen (verzen 16-29), merkt de kruisiging van Christus op (vers 22), gaat in op het werk van het pausdom (verzen 30-33), de grote Reformatie (vers 34), en het einde van de pauselijke heerschappij in 1798 (vers 35); en introduceert dan, en eindigt met, het laatste deel van de geschiedenis van het Turkse rijk.

Dit rijk omvat nu, als een deel van zijn domein, het identieke grondgebied van het oude Assyrische koninkrijk, en ontvangt om deze reden dan ook de naam, “De koning van het Noorden.” Verzen 40-45. Het is deze introductie van het Turkse rijk die de profetie verbindt met het “Oosterse Vraagstuk”; want het Oosterse Vraagstuk is eenvoudigweg de vraag, hoe de overblijfselen van het nu bijna ter ziele gegane Turkse rijk, moeten worden opgeruimd. Een duidelijk punt in de profetie, die ver genoeg terug reikt dat alles wat gezegd wordt over het Oosterse Vraagstuk daaronder valt, vinden we in vers 35. En dus beginnen we hier het onderzoek.

1. Wat zijn de drie prominente dingen die in vers 35 in beeld worden gebracht?

(1.) Een periode van vervolging (2.) Het feit dat deze vervolging wordt gemeten aan een profetische periode — “een vastgestelde tijd” en (3.) Dat deze profetische periode ons naar een tijd brengt dat “de tijd van het einde” wordt genoemd.

2. Welke tijd van vervolging wordt aldus in de Schrift gelimiteerd door een profetische periode?

Er zijn slechts twee gevallen van dergelijke aard. De eerste is de vervolging onder Diocletianus, van 302 tot 312 na Christus, de “tien dagen” (*jaren*. Openb. 2:10); maar dit ligt te ver in het verleden om ook maar in de buurt van de “tijd van het einde” te komen, en kan dus niet degene zijn die hier bedoeld wordt. De tweede is de grote periode waarin het pausdom oorlog zou voeren tegen de heiligen van de Allerhoogste en hen zou uitputten (Dan. 7:25; Openb. 13:7), een periode die de profeten vijf keer noemen als een periode van 1260 jaar. Dan. 7:25; Dan. 12:7; Openb. 12:6, 14; Openb. 13:5. De pauselijke heerschappij begon in 538 na Christus en eindigde in 1798. Zo bevinden we ons in vers 35 in het jaar 1798, aan het einde van de 1260 jaren en aan het begin van een periode die “de tijd van het einde” wordt genoemd.

3. Wat brengt de profetie vervolgens in beeld?

Een “koning” of natie, die in zijn nationale hoedanigheid de verklaring van atheïsme op zich zal nemen. Verzen 36, 37.

4. Welke natie heeft ooit zo'n positie ingenomen?

Frankrijk. Van alle naties waarvan in de geschiedenis melding wordt gemaakt, kan dit alleen Frankrijk zijn; en dit was tijdens de grote Franse Revolutie, — het “schrikbewind,” — 1793 tot 1798. Zowel de aard als de datum van deze Revolutie, maken dat verzen 36 en 37 van toepassing zijn op de Franse natie in die tijd.

5. Hoe lang blijft de profetie, na Frankrijk te hebben voorgesteld, bij die macht stilstaan?

Tot en met een gedeelte van vers 40.

6. Welke verandering wordt opgemerkt in vers 38?

De introductie van een nieuwe aanbedding en een vreemde god die hun vaders niet kenden.

7. Hoe werd dit vervuld?

Door de introductie van de “aanbedding van de Rede” in de persoon van een ontuchtige vrouw; wat de geschiedschrijver nog zo’n “krankzinnig kenmerk van die krankzinnige tijd” noemt.

8. Welke unieke transactie wordt opgemerkt in de laatste zin van vers 39?

“En zal het land verdelen voor winst.”

9. Hoe werd dit vervuld?

Het werd letterlijk vervuld in de confiscatie van de landgoederen van de adel door de revolutionairen, en in de verkoop van deze landgoederen in kleine partijen, aan een veelheid van Fransen. Het resultaat was dat er meer dan zevenhonderd miljoen pond sterling, oftewel meer dan drie miljard, vijfhonderd miljoen dollar, in de uitgeputte Franse schatkist terecht kwam. Zie *Alison, vol. 4, p. 151*.

10. Welke tijd wordt geïntroduceerd in vers 40?

De tijd van het einde — 1798. Zie de opmerkingen bij vers 35

11. Wie is de “koning van het zuiden”, die nu opnieuw in beeld komt?

Egypte. Verzen 5-15.

12. Tegen wie “stootte”, deze “koning van het Zuiden” zich? of, met andere woorden, tegen wie deed deze een zwakke poging tot verzet?

Tegen “hem”, dat wil zeggen, Frankrijk, de atheïstische koning van verzen 36-39.

13. Wie is de “koning van het noorden”, die nu ook geïntroduceerd wordt?

Turkije, omdat het overal *hetzelfde gebied bezet waar in de profetie de “koning van het noorden” wordt genoemd*. Zie verzen 6-15 en inleidende opmerking.

14. Tot welke bewegingen roept vers 40 dan op, volgens de toepassing die hier wordt gemaakt?

Het uitbreken van vijandelijkheden tussen Egypte en Frankrijk, en tussen Turkije en Frankrijk, allemaal in het jaar 1798.

15. Wat is het getuigenis van de geschiedenis op dit punt?

Het getuigt ervan dat deze gebeurtenissen in datzelfde jaar plaatsvonden. Napoleon, op grond van gefantaseerde Egyptische provocaties, begon zijn Egyptische veldtocht in het voorjaar van 1798 en maakte een gemakkelijke verovering van het land, toen Turkije, uit jaloezie op de Fransen en door hun verzet tegen hun plannen in Egypte, aangemoedigd door Engelse diplomaten, op 2 september van dat jaar de oorlog verklaarde aan Frankrijk. Engeland en Rusland sloten een verbond met Turkije in deze strijd en hun zeemachten leverden de “vele schepen” van de profetie, terwijl hun hulp bijdroeg aan de aanval van de Turken die als een “windhoos” waren.

16. Wat wordt aangeduid door de slotverklaring van vers 40, dat “hij de landen zal binnengaan, en zal overstromen en oversteken”?

Dat één van de partijen in dit conflict er in grote triomf uit tevoorschijn zou komen. De profetie zegt niet bij naam wie het is, maar gebruikt, net als in andere soortgelijke gevallen, eenvoudigweg het voornaamwoord en laat het aan de student over om het voorafgaande te leren door de gebeurtenissen zelf. We hoeven dus alleen maar vast te stellen wie er heeft gezegevierd en dan weten we wie er bedoeld wordt met het voornaamwoord “hij”. De zegevierende partij in deze strijd waren de Turken. De Fransen, onder Napoleon, merkten dat de Turkse troepen sterk

verschanst waren in Akko, in Palestina, aan de Middellandse Zee. Na zestig dagen vruchteloze pogingen om ze te verdrijven. Napoleon zag zich genooddaakt om de aftocht te blazen en zijn troepen terug te leiden naar Egypte. Verdere tegenslagen dwongen de Fransen al snel om zich terug te trekken naar hun eigen land, Egypte achterlatend in het bezit van de Turken. In het licht van deze feiten is het onmogelijk om het laatste deel van vers 40 op iemand anders dan de Turken toe te passen. Egypte, tweemaal verslagen — eerst door de Fransen, daarna door de Turken, waren zeker niet diegene die — “overstroomde en overstaken.” De Fransen, die op schandelijke wijze op hun schreden terugkeerden naar hun eigen land, voldeden ook niet aan deze beschrijving. Maar de Turken, zegevierend over de Fransen en als heersers over Egypte, deden dat zeker wel. De Turken namen zo de leidende positie in bij de gebeurtenissen van die tijd, en nu laat de profetie de Fransen vallen, draagt de last van haar getuigenis over aan de zegevierende Turk, en volgt zijn geschiedenis vanaf dit punt tot het einde.

17. Waarop hebben de verzen 41-43 betrekking?

Op de gunsten en het aanzien die de Turken verwierven in die oorlog van 1798-1801. Ze herwonnen alle plaatsen die de Fransen hadden ingenomen in het “glorierijke land,” Palestina; ze keerden zich niet naar het oosten om Edom, Moab en Ammon onder de voet te lopen; maar trokken Egypte binnen, onderwierpen het aan zware schatting en ontvingen vriendschappelijke en gelukwensende ambassades van de Libiërs en Ethiopiërs, die zich zuidwaarts in het binnenland van Afrika bevonden.

18. Waarop wijst het getuigenis van vers 44?

Op een andere oorlog, in de huidige eeuw, opgewekt door de dreigende houding van naties ten oosten en noorden van Turkije.

19. Waarin is dit vervuld?

In de Krimoorlog van 1853-1856, die voortkwam uit de dreigende houding van Perzië in het oosten van Turkije en Rusland in het noorden. Dr. Clarke, die zijn commentaar op het Oude Testament in 1825 afrondde, voorspelde deze beweging toen hij, commentaar gevend op dit vers, zei: “Het kan betekenen dat de Perzen in het oosten en de Russen in het noorden de Ottomaanse regering op een bepaald moment in grote verlegenheid zullen brengen.” Achtentwintig jaar gingen voorbij en de Krimoorlog

ondersteunde de toepassing van Dr. Clarke en vervulde de profetie. Engeland en Frankrijk kwamen Turkije te hulp en Rusland werd gedwongen om de vernederende voorwaarden van het Verdrag van Parijs in 1856 te onderschrijven. Hierdoor werd Rusland verplicht zijn oorlogsschepen te ontwapenen en zijn forten aan de Zwarte Zee te ontmantelen.

20. Welke stap van de Turkse macht geeft de volgende profetie aan?

“En hij zal de tabernakels van zijn paleis tussen de zeeën planten, op de glorieuze heilige berg, maar hij zal aan zijn einde komen, en niemand zal hem helpen.” Dan. 11:45.

21. Wat wordt bedoeld met de “tabernakels van zijn paleis”?

De zetel van de regering.

22. Waar is deze nu?

In Constantinopel, aan de oevers van de Bosporus.

23. Naar welke plaats wijst de profetie voor haar toekomstige locatie?

“Tussen de zeeën, op de glorieuze heilige berg”, een uitdrukking waarvan bisschop Newton zegt dat die “een deel van het heilige land moet aanduiden” en als dat zo is, kan het niets anders dan Jeruzalem zijn. We moeten dus uitzien naar het feit dat de Turken hun regeringszetel van Constantinopel naar Jeruzalem zullen verplaatsen. Ze zullen dit nooit doen totdat ze gedwongen worden om Europa te verlaten; en dit zal hun laatste stap zijn. Ze komen dan aan hun einde en niemand zal hen helpen. De profetie wijst dus op een beweging van de kant van Turkije die in het centrum van het Oosterse Vraagstuk ligt — “de Turk naar Azië drijven en zijn territorium afpakken”, zoals Carleton, de correspondent van de *Boston Herald*, het uitdrukte.

24. Wat is het vooruitzicht dat een dergelijke stap in de nabije toekomst onvermijdelijk is?

Om dit te beantwoorden, is het slechts nodig om kort stil te staan bij de relatie van Turkije tot andere Europese mogendheden, in het bijzonder tot Rusland. Sinds de dagen van de Russische tsaar Peter de Grote, die in 1725 stierf, is het de droom van Rusland geweest om Constantinopel veilig te stellen en de belangrijke doorgang van de Zwarte Zee naar de

Middellandse Zee te controleren. Peter de Grote liet een testament na waarin hij zijn opvolgers op de Russische troon opdroeg een beleid te voeren om het rijk uit te breiden. Een van de bepalingen was om “alle mogelijke middelen aan te wenden om Constantinopel veilig te stellen”; een andere was om “strijd aan te wakkeren tussen Turkije en Perzië” en om “het verval van Perzië te bespoedigen” om zo een weg te openen door het Oosten naar India, de grote voorraadkamer van de wereld.

De niet aflatende inspanning om dit beleid uit te voeren heeft Rusland de afgelopen honderdvijftig jaar gemaakt tot wat het nu is: een permanente bedreiging voor de vrede in Europa en het Oosten. Napoleon Bonaparte begreep dit beleid en toen hij als gevangene op Sint-Helena aan zijn bewaarder, gouverneur Hudson, vertelde dat Alexander hem eens had voorgesteld om de kaart van Europa tussen hen te verdelen, waarbij hij (Alexander) Constantinopel zou krijgen en Napoleon de rest van het grondgebied zou mogen kiezen. “Ik wilde het niet doen,” zei Napoleon, “want ik voorzag dat als Rusland eenmaal de controle over de Middellandse Zee zou krijgen, zij een grote maritieme macht zou worden en dat daarmee het evenwicht in Europa zou worden vernietigd.”

Het was in de lijn van deze Russische politiek dat de Krimoorlog plaatsvond, die op een manier werd afgesloten om de Russische vooruitgang voor een tijdje te stoppen. Rusland zag zijn kans schoon om zich los te maken van het verdrag van 1856 en greep die kans in 1870. Groot-Brittannië en Frankrijk waren partij bij dat verdrag.

Maar in 1870 was Frankrijk verlamd door de Frans-Pruisische oorlog; en Engeland was machteloos om het verdrag af te dwingen zonder de hulp van Frankrijk. Toen kondigde Rusland stoutmoedig aan dat het verdrag ten einde was en dat ze het niet langer hoefde te respecteren. Al haar oorlogszuchtige voorbereidingen in de Zwarte Zee werden hervat en de Russisch-Turkse oorlog van 1877 volgde.

Andere naties hielpen de Turken opnieuw en het verdrag van Berlijn hield de Russen weer een tijdje in bedwang. Maar Rusland schendt dat verdrag opnieuw. Dat verdrag maakte van Batum, aan de Zwarte Zee, een vrije haven. Rusland heeft die bepaling geschonden en heeft de haven gesloten. Alle problemen die Rusland heeft met het “recht trekken van de grens” in Afghanistan, komen voort uit haar beleid om een weg in die

richting naar India te openen. Haar recente inmenging in de zaak van Prins Alexander en de Bulgaren komt voort uit haar vaste voornemen om Constantinopel veilig te stellen. De naties hebben tot nu toe samen- gewerkt om de Turken op hun plaats te houden, omdat geen van hen wilde dat een ander Constantinopel zou veroveren, omdat dat het “evenwicht” of de “balans tussen de machten” zou verstoren.

Maar in elk conflict zijn de Turken zwakker geworden; en het enige wat overblijft is dat de naties het eens worden over het wegdoen van de overblijfselen van de “zieke man”, wat bijna elke dag bereikt kan worden, en Turkije in Europa zal ophouden te bestaan. Dan moeten ze de zetel van de regering naar Azië verplaatsen, en elke waarschijnlijkheid wijst naar Jeruzalem als de locatie.

Haar einde volgt snel. Andere naties hebben haar geholpen — in haar oorlog met Frankrijk in 1798; met Egypte in 1838-1840; met Rusland in 1853-1856; en opnieuw met Rusland in 1877. Maar de profetie zegt dat de tijd zal komen dat niemand haar zal helpen. Dan. 11:45.

25. Wat zal er plaatsvinden in verband met deze ondergang van Turkije?

“En in die tijd zal Michaël opstaan, de grote prins die opkomt voor de kinderen van uw volk; en er zal een tijd van benauwdheid zijn, zoals er niet geweest is sinds er een natie is geweest; en in die tijd zal uw volk verlost worden, iedereen die in het boek geschreven zal worden bevonden.” Dan. 12:1.

26. Wie is Michaël ?

Christus. Judas 9:1; 1 Thess. 4:16; Joh. 5:25, 28.

27. Wat wordt bedoeld met “opstaan”?

“Opstaan” betekent in de bijbelse terminologie voor een koning: de troon bestijgen of regeren. Dan. 11:2-4. Wanneer de Turk aan zijn einde komt, verklaart de profetie dat “in die tijd” Michaël zal opstaan. Zo wordt de ondergang van Turkije, waarvan ieder intelligent mens zonder twijfel zal toegeven dat die in de zeer nabije toekomst onvermijdelijk is, het signaal voor het begin van de heerschappij van Christus, Zijn komst in de wolken van de hemel, de tijd van benauwdheid, de opstanding van de doden en het einde van alle dingen.

KRACHTVANBOVEN.NL

OORSPRONKELIJKE TITEL EN JAAR VAN PUBLICATIE: "BIBLE READINGS FOR THE HOME CIRCLE", 1888,
PP. 391-396, "THE EASTERN QUESTION".

PACIFIC PRESS PUBLISHING COMPANY, OAKLAND, CALIFORNIA.

COPYRIGHT 1888: REVIEW AND HERALD PUBLISHING COMPANY.

NEDERLANDSE VERTALING, VORMGEVING EN DRUK: KRACHTVANBOVEN, 2025

WWW.KRACHTVANBOVEN.NL

KRACHTVANBOVEN.NL

**KRACHT
VAN
BOVEN**